

Lucas & Arthur Jussen —*El Carnaval dels animals* de Saint-Saëns

Palau Cambra

Dimarts, 18 de gener de 2022 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

Programa

Lucas Jussen, *piano*

Arthur Jussen, *piano*

Ensemble de la Filharmònica de Berlín

Luiz Filíp Coelho, *violí*

Álvaro Parra, *violí*

Joaquín Riquelme, *viola*

Solène Kermarrec, *violoncel*

Gunars Upatnieks, *contrabaix*

Wenzel Fuchs, *clarinet*

Egor Egorkin, *flauta*

Simon Rössler, *percussió*

I

Antonín Dvořák (1841-1904)

Quintet de cordes en Sol major, op. 77

Allegro con fuoco

Scherzo. Allegro vivace

Poco andante

Finale. Allegro assai

Francis Poulenc (1899-1963)

Sonata per a piano a quatre mans

Prelude

Rustique

Final

II

Maurice Ravel (1875-1937)

Ma mère l'Oye

Pavane de la Belle au bois dormant
Petit Poucet
Laideronnette, Imératrice des Pagodes
Les Entretiens de la Belle et la Bête
Le jardin féerique

Camille Saint-Saëns (1835-1921)

El Carnaval dels animals (versió original per a
conjunt de cambra i dos pianos)

Introduction et marche royale du Lion
Poules et coqs
Hémiones (animaux véloces)
Tortues
L'éléphant
Kangourous
Aquarium
Personnages à longues oreilles
Le coucou au fond des bois
Volière
Pianistes
Fossiles
Le cygne
Finale

Durada aproximada del concert: primera part, 45 minuts | pausa
de 15 minuts | segona part, 35 minuts.

#clàssics #nousreferents #popular

Poema

Qui sap

Potser la creença d'un raig
que es parteix en dos
Potser saber-se doble perquè sí,
perquè hi ha intuïció.

Potser els grumolls d'una sang
que no és meva barrejats amb la meva
I tant se val de qui és quina,
si de la sang en fem festa.

Potser el moviment de l'invisible
trastocant parets de vísceres.

Potser un nom.

Si és que es pot anomenar
allò que es mou i no es toca.

Anna Gual

L'enigma del microbi

Ameba (2020)

Comentari

El concert comença, a mode de preàmbul, amb el *Quintet de cordes en Sol major, op. 77* de Dvořák, obra creada en el fructífer any 1875, gràcies a una beca estatal que permeté al compositor dedicar-se plenament a la creació musical. En efecte, l'obra mostra una factura més madura que la seva producció anterior, amb una tècnica més refinada que combina amb mestria un tractament motívic molt elaborat a partir de cèl·lules de poques notes i el melodisme líric característic de Dvořák. Ell mateix era conscient de la brillantor d'aquesta obra, que li permeté guanyar, amb el títol *A la meva nació*, el premi de composició de l'associació d'artistes Umělecká Beseda, així com obtenir una nova beca estatal. En la versió definitiva Dvořák n'eliminà un segon moviment ("Intermezzo") de caràcter lent, extret del seu anterior *Quartet de corda en Mi menor*, que convertí en el *Nocturn per a cordes, op. 40*.

Tot seguit ens endinsem en la producció francesa més representativa per a piano a quatre mans d'inicis del segle XX. La primera d'aquestes peces és la breu però intensa *Sonata per a piano a quatre mans* de Poulenc, obra relativament primerenca (composta el 1918, mentre feia el servei militar en plena Primera Guerra Mundial), en la qual s'exploren sonoritats deliberadament allunyades de les vaguetats impressionistes. L'obra compagina *ostinatos* rítmics percussius i repeticions de cèl·lules melòdiques amb ressonàncies bartókianes i stravinskianes junt amb la textura més diàfana i diatònica del "Rustique" central, propera a Satie, tot plegat a través d'una gran compenetració, gairebé coreogràfica, entre els dos intèrprets.

Per la seva banda, *Ma mère l'Oye* és una deliciosa suite per a piano composta per Maurice Ravel entre el 1908 i el 1910, i que d'acord amb el subtítol *Cinq pièces enfantines* ens endinsa al món de les fades dels contes infantils de Perrault, Aulnoy i Beaumont. Ravel va compondre aquesta obra a mode de versió musical dels contes que explicava amb fruïció a Mimí i Jean Godebski, fills d'uns amics seus. A través dels seus cinc moviments passem pel bosc on la Bella Dorment jau des de fa cent anys –com indica l'antic mode eòlic utilitzat–, el camí de molles de pa que fa en Patufet, l'exotisme pentatònic de l'emperadriu de les Pagodes, el vals que ballen la Bella i la Bèstia, fins a arribar al jardí encantat de l'últim moviment, que pot ser interpretat com el despertar de la Bella Dorment pel príncep Encantador i, per tant, la conclusió feliç de la suite.

El concert conclou, a mode de síntesi, amb el deliciós *Carnaval dels animals* de Camille Saint-Saëns, per a dos pianos solistes i conjunt instrumental, veritable broma musical plena d'enginy i humor, composta per al Dimarts de Carnaval del 1886. De fet, Saint-Saëns no va permetre que es publicqués en vida, no només perquè el to humorístic qüestionaria la seva reputació de compositor “seriós”, sinó també per l'ús paròdic de material amb drets d'autor d'altres compositors. L'obra presenta un divertit catàleg musical d'animals de tota mena, incloent-hi músics (“Pianistes”) i fins i tot els crítics (els “Personatges amb orelles llargues”). L'humor no impedeix, però, pàgines de gran lirisme, com el magnífic “Cigne” per a violoncel.

Aurèlia Pessarrodona, *doctora en musicologia i cantant*

Palau de la Música Catalana

Celebrem la vida!

Missa en Si menor de Bach amb
Balthasar Neumann Chor &
Ensemble & Hengelbrock

El clave ben temperat de Bach amb
Evgeni Koroliov

L'Orfeo de Monteverdi
Europa Galante & Biondi

Concert per a piano núm. 2 de Chopin
Pires, Simfònica Gulbenkian
& Shimono

Passió segons sant Mateu de Bach
Collegium Vocale Gent
& Herreweghe

Philharmonia Orchestra
& Rouvali

Yuja Wang

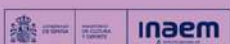
King Arthur i The fairy queen de Purcell amb
Vox Luminis

La consagració de la primavera de Stravinsky amb
Les Siècles & Roth

Integral de Simfonies de Brahms amb
Orquestra Simfònica de la
Ràdio Sueca & Harding

Més informació i
venda d'entrades a
www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Biografies

Lucas i Arthur Jussen, duo de pianos

© Marco Borggreve

“T’adones que no és normal. No són només dos bons pianistes que toquen junts; cadascun sent exactament els detalls més subtils de la interpretació de l’altre”. Sir Neville Marriner

Lucas i Arthur Jussen van rebre les primeres lliçons de piano amb Leny Bettman a la seva ciutat, Hilversum (Països Baixos). Van guanyar diversos primers premis quan encara eren molt joves i el 2005 van ser convidats per Maria João Pires per estudiar a Portugal i el Brasil. Posteriorment, Lucas va completar els estudis amb Menahem Pressler als Estats Units i Dmitri Bashkirov a Madrid; Arthur es va graduar al Conservatori d’Amsterdam amb Jan Wijn.

“És com conduir un BMW”, va dir el director Michael Schøwandt després de dirigir els germans Lucas i Arthur Jussen (26 i 22 anys, respectivament). Malgrat la seva joventut duen anys al circuit internacional recollint lloances i bones crítiques allà on actuen.

Els germans Jussen han tocat amb la Philadelphia Orchestra, Royal Concertgebouw Orchestra, Danish National Symphony, Münchner Philharmoniker, City of Birmingham Symphony Orchestra, i amb les simfòniques de Boston, Dallas, Vancouver, Sydney, Xangai, Galícia, Barcelona, etc. Han col·laborat amb els directors Eliahu Inbal, Sir Neville Marriner, Jukka-Pekka Saraste, Frans Brüggen, Valery Gergiev, Andris Nelsons, Yannick Nézet-Séguin, Claus Peter Flor o Stéphane Denève, entre molts d'altres. Han tocat al Festival de Salzburg (Mozarteumorchester, Ádám Fischer), Mostly Mozart Festival de Nova York, Festival de Lanaudière (Orchestra Symphonique de Mont-real), Festival de Baden-Baden, Schubertiada de Schwarzenberg, etc. Igualment, s'han presentat en auditoris de prestigi, com el Wigmore Hall de Londres, Tonnhalle de Zuric, Philharmonie de Berlín, Palau de la Música Catalana, Conservatori Txaikovski de Moscou, etc.

La temporada 2020-21 van reprendre l'activitat debutant amb l'Orquestra Sinfônica do Estado de São Paulo (Ludovic Morlot), Dresdner Philharmonie (Alan Altinoglu), WDR Sinfonieorchester (Christoph Eschenbach), NDR Elbphilharmonie Orchester (Jukka-Pekka Saraste), Royal Philharmonic Orchestra (Vasily Petrenko), London Philharmonic Orchestra (Fabien Gabel) i amb la integral de *Concerts* de Beethoven amb la Netherlands Philharmonic Orchestra; en recital la seva agenda inclouïa sales com ara Philharmonie de Berlín, Mozarteum de Salzburg, Konzerthaus de Viena, Palau de la Música Catalana i una gira pel Japó i Austràlia.

Des del 2010 enregistren en exclusiva per al segell Deutsche Grammophon. El seu primer àlbum, amb obres de Beethoven, va ser disc de platí i va rebre el premi del públic de l'Edison Klassiek Publieksprijs. Després de l'èxit de l'àlbum següent, dedicat a Schubert (que va esdevenir disc d'or), van dedicar el tercer, titulat *Jeux*, a la música francesa, amb obres de Fauré, Ravel i Poulenc. El 2015 va sortir al mercat el seu quart CD, amb el *Concert per a dos pianos, KV 365* i *Concert per a tres pianos, KV 242* de Mozart, amb l'Academy of St. Martin in the Fields i Sir Neville Marriner, que també va esdevenir disc d'or i seleccionat per «Gramophone UK» entre els cinquanta millors enregistraments sobre Mozart. El 2017 van publicar el cinquè àlbum amb DG, amb un enregistrament dedicat al *Concert per a dos pianos* de Poulenc, juntament amb la Royal Concertgebouw Orchestra i Stéphane Denève. I el 2019 van llançar la seva sisena producció, dedicada a Bach, amb l'Amsterdam Sinfonietta i Candida Thompson.

Ensemble de la Filharmònica de Berlín

Luíz Filíp Coelho, violí

Va començar a tocar el violí als quatre anys. Va rebre'n les primeres lliçons a la seva ciutat natal, São Paulo, d'Elisa Fukuda. Més tard va continuar la formació a Europa: l'any 2001 va ser alumne d'Ulf Wallin a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín. Del 2004 al 2005 va estudiar a l'acadèmia de música de Piteå (Suècia).

Després va tornar a Berlín per perfeccionar les seves habilitats amb Guy Braunstein i Axel Gerhardt a la Universitat de les Arts. L'any 2008 hi va aprovar l'examen de concert amb distinció.

El 2007 i el 2008 va rebre una beca de l'acadèmia d'orquestra de la Berliner Philharmoniker. A partir del 2009 va tocar als grups de primers i segons violins amb contracte temporal abans de convertir-se en membre habitual de la Berliner Philharmoniker el 2012. Com a guanyador múltiple del concurs del Fons d'Instrumentals Musicals Alemanya a la Deutsche Stiftung Musikleben, Luíz Filíp Coelho toca un violí Lorenzo Storioni (Cremona, 1774) propietat de la República Federal d'Alemanya des del febrer del 2007.

Álvaro Parra, violí

Va créixer en una família de músics. Els seus primers records d'infància inclouen els concerts públics dels seus pares, ambdós pianistes, i els assajos de música de cambra a casa. Als sis anys l'únic que volia per Nadal era un violí i va saber ben aviat que volia ser violinista. Per aconseguir-ho, el xilè va estudiar a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín del 1996 al 2001 amb Stephan Picard i Michael Mücke. També va assistir a classes magistrals amb Christoph Poppen, Mauricio Fuks, Roman Nodel i Harald Schoneweg. A continuació va tenir beques a la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín (2001-02) i a l'acadèmia orquestral de la Berliner Philharmoniker (2002-2004), on va ser alumne de Toru Yasunaga i Thomas Timm.

Del 2005 al 2008 va ensenyar al seu país com a professor de violí a la Universidad Católica a Santiago de Xile abans d'incorporar-se amb els primers violins de la Konzerthausorchester de Berlín.

Álvaro Parra fa un pont entre Amèrica del Sud i Alemanya principalment com a solista i músic de cambra. Allà ha ofert concerts amb l'Orquesta Sinfónica de Xile i l'Orquesta Sinfónica de Concepción, entre d'altres. A Alemanya ja ha estat company de música de cambra dels artistes Lars Vogt i Julia Fischer. En el seu temps lliure, li agrada tocar a la guitarra cançons de la seva terra natal.

Joaquín Riquelme, viola

Als vuit anys en realitat esperava dedicar-se al violí, però com que ja s'havien omplert totes les places de l'instrument a l'escola de música, es va decidir per la viola, i de seguida es va enamorar de la seva foscor i so càlid. Quan tenia dotze anys va decidir convertir-se en músic d'orquestra. Després de completar la formació amb distinció al Real Conservatorio Superior de Música de Madrid amb Emilio Mateu i Alan Kovacs, va fer estudis de postgrau amb Hartmut Rohde a la Universität der Künste de Berlín, que finalitzà amb un recital. També va participar en cursos de màster impartits, entre d'altres, per Jesse Levine i Jean Sulem.

Va començar la carrera orquestral com a ajudant de viola principal a l'Orquesta Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya i d'aquest càrrec va passar directament a la Berliner Philharmoniker. També apareix amb freqüència com a solista, amb orquestres com la Philharmonie Baden-Baden i l'Orquesta Sinfónica d'Astúries. Com a intèrpret de cambra col·labora amb diversos conjunts i músics, com per exemple Christian Zacharias, Natalie Chee i Mikhail Kopelman. Li agrada fer esport i cuinar.

Solène Kermarrec, violoncel

Va estudiar el seu instrument en tres institucions de renom: Conservatoire National Supérieur de Musique de París amb Jean-Marie Gamard, a l'Acadèmia Franz Liszt de Budapest amb Miklos Perényi i a la Universität der Künste de Berlín a la classe de Wolfgang Boettcher. Ha guanyat diversos concursos i com a músic de la secció de violoncel de la Berliner Philharmoniker, també és membre dels Dotze Violoncel·listes.

Gunars Upatnieks, contrabaix

Descendent d'una família de músics, de nen estava més interessat en el rem i el bàsquet. No va descobrir el seu instrument fins als tretze anys. El seu pare tocava el contrabaix, i Gunars estava fascinat per la infinitat de possibilitats i el timbre sonor de l'instrument. El va estudiar a les acadèmies de música de Riga i Brno, on va ser deixeble de Miloslav Jelinek. Del 2005 al 2009 va ser el baix principal de l'Orquestra Simfònica Nacional de Letònia; durant la temporada 2010-11 va ser assistent de baix principal de la Bergen Filharmoniske Orkester. Premiat en nombrosos concursos, també ha actuat com a solista i amb formacions com la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks i les orquestres simfòniques nòrdiques i amb els directors Mariss Jansons, Neeme Järvi i Mstislav Rostropóvitx. En el seu temps lliure, on és més feliç és al seu cercle d'amics i familiars. Li agrada viatjar i encara li agrada l'esport: juga regularment a bàsquet.

Wenzel Fuchs, clarinet

Prové d'una regió on la música tradicional de vent és molt valorada. Nadiu d'Innsbruck, descendent d'una família de músics, de petit ja tocava el clarinet en diferents formacions de vent. Després d'estudiar per primera vegada a Kitzbühel i Innsbruck, va anar a la Musikhochschule de Viena, on va tenir l'oportunitat de tocar com a suplent amb la Wiener Philharmoniker. Va començar la carrera professional com a clarinetista principal de la Volksoper de Viena, després es va traslladar a la *Radio-Symphonieorchester* de Viena i el 1993 a la Berliner Philharmoniker.

A més del seu treball a l'orquestra, Fuchs és actiu com a solista i músic de cambra, i participa, entre altres grups, a l'Ensemble de Vent Filharmònic, Solistes Filharmònics de Vent, Octet Filharmònic i la Filharmònica Amics de Viena-Berlín. També és professor a l'acadèmia orquestral de la Berliner Philharmoniker, va ocupar una càtedra a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín (tardor del 2008 a estiu del 2012), una càtedra visitant a la Universitat Geidai de Tòquio (des del 2012) i una càtedra honorífica al Conservatori de Xangai, i imparteix classes magistrals per tot el món. Des d'octubre del 2015 és professor al Mozarteum de Salzburg. Li agrada esquiar i sobretot passar el temps lliure amb la seva família.

Egor Egorkin, flauta

Deu als seus pares la condició de flautista. Com que quan era petit tenia més refredats del que era habitual, van pensar que tocar la flauta li enfortiria els pulmons. Nascut a Sant Petersburg, estima l'instrument des que va rebre'n les primeres lliçons de Vladimir Ushakov als sis anys. Del 2004 al 2010 va estudiar al Conservatori Estatal de Sant Petersburg amb Olga Chernjadjewa. El 2006-07, la Beca Maria Pavlovna li va permetre assistir a l'Escola de Música Liszt de Weimar, on va ser alumne de Wally Hase (flauta) i Benjamin Plag (*piccolo*). El 2010 va tornar a Weimar per als estudis de postgrau.

Guanyador del segon premi del Concurs Internacional Theobald Böhm de flauta i flauta contralt l'any 2011, Egor Egorkin va adquirir experiència orquestral complementària als seus estudis, inicialment com a flautista i tercer flauta a l'Orquestra Simfònica Acadèmica Estatal de Sant Petersburg (2008-2010) i posteriorment com a suplent a la Gewandhaus Orchester (2010-2011) i a l'acadèmia orquestral de la Berliner Philharmoniker, on va ser estudiant del 2011 al 2013. El setembre del 2013 ocupà el càrrec de *piccolo* vacant feia temps a la mateixa Berliner Philharmoniker. En el seu temps lliure, combina la passió per la música i la tecnologia informàtica component música electrònica.

Simon Rössler, percussió

Estava sol·licitant una beca per a l'acadèmia orquestral de la Berliner Philharmoniker, però la seva percussió era tan impressionant que el van contractar immediatament. Tot i que aquest és el seu primer càrrec permanent, el músic ja té diversos anys d'experiència orquestral com a membre de la Junge Philharmonie de Munic, Orquestra del Festival de Schleswig-Holstein, Orquestra Simfònica Bruckner de Stuttgart, European Union Youth Orchestra i Orquestra Filharmònica de Lübeck. Toca la percussió des dels sis anys, va estudiar entre els anys 2000 i 2005 a la Musikhochschule de Stuttgart amb Klaus Treßelt. El 2005 es va convertir en alumne de Rainer Seegers i Franz Schindlbeck a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín. L'any 2004, Rössler, que també ha actuat en grups de jazz i pop, va oferir el seu primer gran concert en solitari amb la Brandenburgisches Staatsorchester a Frankfurt de l'Oder. En el seu temps lliure li agrada més jugar a futbol i el piano, així com llegir i el senderisme.

També et pot interessar...

Palau Piano

Dilluns, 24.01.22 - 20 h

Sala de Concerts

Ignasi Cambra, piano

F. Chopin: *Impromptus op. 29, op. 36, op. 51 i op. 66*

A. Skriabin: *Sonata n.º 2, op. 19*

J. Brahms: *Intermezzi op. 118*

J. Brahms: *Rapsòdies op. 79*

Preus: de 18 a 25 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

vocento

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Maria José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

